

[H. C. Hansen.]

at socialdemokratiet ikke hermed har opgivet sin indstilling til grundskyldstanken, lige så lidt som vi har fraskrevet os ret til under andre omstændigheder at vende tilbage til grundskylden. Vi har heller ikke ændret syn på den åbenbare forskel, der eksisterer mellem landbrugsbefolkningen og andre samfundsklasser med hensyn til byrdefordelingen i almindelighed. Jeg er overbevist om, at ligningsmyndighederne og den højtærede finansminister fremover må interessere sig stærkt for spørgsmålet, der jo i sidste instans bundet i den højst forskellige værdi, som er givet skattemæssigt indtægt repræsenterer på landet og i byen, og jeg vil konkret i ganske særlig grad pege på værdien af forbruget af egne produkter.

Nu kommer imidlertid hertil, at den tanke, den højtærede regering tidligere har lanceret om at angribe pristallet, i første række ved at holde forbrugsafgifterne udenfor tallet, er opgivet. Jeg anser dette for klogt og rigtigt. Arbejdernes pristalsdækning indtræder først flere måneder efter prisstigningernes konstatering, så allerede dette gør det urimeligt at lave en særordning for de forbrugsafgifter, vi i dag har fået forelagt, og som repræsenterer, efter de oplysninger, der er givet os, godt 3 points i pristallet. Arbejdernes og tjenestemændenes pristalsordning er dels overenskomstmæssigt, dels — for tjenestemændenes vedkommende — lovmæssigt fastlagt. Der skal ualmindelig ekstraordinære forhold til at begrunde et indgreb i lovligt indgåede aftaler, som strækker sig over en periode af 2 år. Et indgreb herimod vil med rette lede til den opfattelse hos arbejdere og tjenestemænd, at staten i enhver situation, hvor den finder det passende, sætter yderst vigtige forudsætninger for indgåede aftaler ud af kraft, og en sådan opfattelse vil gøre fremtidige fredelige løsninger af overenskomstsituationer meget vanskelige. Regeringspartiernes opgivelse af deres tanker vedrørende pristallet var derfor medbestemmende for vort endelige standpunkt til et eventuelt grundskyldsforslag.

Må jeg sluttelig med nogle bemærkninger vende mig til de forelagte fire lovforslag.

I det i aftes afsluttede forlig indgår også,

at socialdemokratiet stort set har kunnet acceptere den beløbsramme for de indirekte afgifter, som regeringen mener nødvendig. Der er bestemt ingen grund til at vente, at befolkningen skal modtage hverken disse afgifter eller de direkte skatter med glæde, men vi erkender i dag som tidligere, at kraftige indgreb er fornødne.

Vi har imidlertid taget forbehold overfor visse varegrupper. Jeg ser ingen anledning til at gå stærkt i enkeltheder her ved denne første behandling. Det er jo en meget begrænset tid, der bliver til rådighed for udvalget til detailbehandling af forslagene. Vi har selvfølgelig samme ret til fri debat om de enkelte afgifter, som de øvrige partier har, og dette så meget mere, som grupperne jo først har fået kendskab til forslagene efter deres fremsættelse her i tinget i eftermiddags. Men jeg må allerede på dette tidspunkt sige, at mit parti ikke finder det rigtigt og rimeligt at forhøje afgifterne på te eller på en strengt rationeret vare som kaffe, der jo iøvrigt er steget meget stærkt i de seneste måneder. Vi finder det mærkeligt, at man foreslår sådanne afgifter, samtidig med at man giver den indrømmelse til den tidligere førte agitation, at man ikke foreslår så meget som en øres forhøjelse af benzinafgifterne. Hver 1 øre, benzinen forhøjes med, giver over 4½ mill. kr., måske endda i øjeblikket 4,8 mill. kr. i afgifter til staten, så man behøver jo ikke at gå ret vidt for at kunne dække teen og kaffen. Vi vil også forbeholde os vor stilling til tændstikkerne. Det er jo et af den slags skatteobjekter, som enhver finansminister tager frem til kærlig beskuelse, hver gang han skal finde på en ny skat, men indtil dato er tanken fra Neergaard over mellem-liggende eksemplarer af racen indtil den nuværende finansminister blevet lagt ned i skuffen igen. Nu endelig ligger den altså til behandling her i rigsdagen. Vi kan ikke lide den. Vi synes heller ikke om den foreslåede skat på telefoner. Det er vor opfattelse, at det store kapitalbehov i telefonselskaberne må nødvendigvis gøre en takstforhøjelse, og så må det være rigtigt, at det er selskaberne, der indkræver disse penge, og ikke staten. Virkningen må blive den samme. Vi er endelig meget lidt stemt for den skat på avispapir, der foreslås, og